

Léka Géza

Röhögnél rajtam

Dzsó, öreg Dzsó, ha tudnád, mennyire
hittem neked - hiszen éppen neked ne? -,
te most úgy röhögnél rajtam, hogy még a
sírköved, ama rédicsi gránit is beleremegne.

Hármat vagy négyet is ölelhetnél egyszerre! -
vigasztaltál. Öld ki magadból, fiú, aki s ami bánt!
Gondold meg, akár keresztül is fekhethél rajtuk,
mint egy gyönyörű, kovácsoltvas kapupánt! -

mennydörögted, hogy zsongott a fejem, a világ,
s vártam, hogy ami mindent befogad, mi emberi,
s amit, ha százszor vakon is, de elhittem neked,
hogy igenis a költészet fog engem megmenteni.

Elhittem, vezethet egérút a kimért sorsból is,
s nem az én apám lesz, aki évtizedes holtan,
a zugligeti templom falából suttogja felém:
kisfiam, olyan egyedül vagy, mint az ujjam.

Dzsó, öreg Dzsó, ha tudnád, mennyire
hittem neked - hiszen éppen neked ne? -,
te most úgy röhögnél rajtam, hogy még a
sírköved, ama rédicsi gránit is beleremegne.

Posztmodern Kossuth-díj

A magyar költészeti hagyományok megújulásáért.

Se papír, se penna

Dzsó,
öreg Dzsó,
ha tudnád, hogy nekem már se papír,
se penna nem kell a versíráshoz,
untig elég egy klaviatúra meg egy monitor,

nem sokat vacakolnál,

fölkapnád a Kossuth-díjadat
- a kormányzói főt is tele szalajtvá vérrel -,
és azzal próbálnál meg agyonütöni.

Eszedbe se jutna, hogy más szemmel nézz rám,
netán megsajnálj,
vagy bármiért is szánakozz rajtam.
Egy fenét!
A miértek téged sosem érdekeltek.

Te még nem ismeresz engem,
sziszegnéd megint felemelt ujjal,
huszonhat év után is pontosan ugyanúgy,
mintha most sziszegnéd először.

Ám majd megismersz, de meg ám,
mert a beledet is kitaposom, Gézám!

Én pedig
mintha világéletemben csak erre vártam volna,
olyan féktelen, kirobbanó örömmel
reszketnék a színed előtt,
hogy nemcsak ez a *Júdás idő*, Mester,
de még a kakasszó is leperegne rólam.